

смъртътъж ся поругава съ всичко, заплашва и тържествува. Само отъ една картинка отсъствува тя. Тази картинка е онази, въ коіжто бѣднѣиытъ Лазаръ, лежащъ на купицето при вратата на богатѣиытъ, явява чи той не ся страхува отъ смъртътъж, безъ съмнѣніе защото нѣма нищо да загуби и защото животътъ му е една предивременна смъртъ.

Тази стоическа мысль на полу-языческото христіанство на Възрожденіето доста утѣшителна ли е, и благочестивытъ души могатъ ли да намѣрятъ въ неіж смѣткѣтъж си? Славолюбивытъ, лукавийтъ, тиранинътъ, раскошнѣиытъ, всичкитѣтя горделивы грѣшници които злоупотрѣбаватъ съ животътъ, и които смъртъта държи отъ косытъ имъ; просякѣтъ, лудытъ, бѣднѣиытъ селянинъ, овезцетяватъ ли ся за дългото си злополучно състояніе съ единственнѣиытъ мысль чи смъртъта не е нѣкое зло за тѣхъ? Не! Една неуталожима тѣга, едно ужасно и отъ орисницѣтъж опредѣленно злополучіе тежи върхъ дѣлото на живописецътъ. Това прилича на едно горчиво и поразително проклятіе застрѣлено върхъ сѣдбинытъж на челоувѣчеството.

Тази е оскърбителната сатира, този е истиннѣиытъ образъ, който е ималъ предъ видъ Олбайнъ. Престѣпленіе и злощастіе, ето впечатлѣніето, което го е преобладавало; но нѣиы, живо-